

РЕШЕНИЕ

№ 3702

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5299** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 19086/02.06.2021 г. по описа на АССГ, подадена от П. Ж. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Е. Д., срещу Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР, с която е предявен иск с претенция за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1 400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 14158/2019 г. по описа на Софийския районен съд, произтичащи от обжалване на Наказателно постановление № 19-4332-013296/11.07.2019 г. на СДВР, отменено по съдебен ред; и иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лв., представляващи уронване доброто му име в обществен и в семеен план, повлияло на психиката му, довело до прекратяване на кариерата му в МВР, загуба на доверие в системата, влошено здраве вследствие на същото НП. В исковата молба и в уточняващата такава се твърди, че имуществените и неимуществени вреди произтичат от отмененото като незаконосъобразно НП № 19-4332-013296/11.07.2019 г. на СДВР. В с.з. ищецът не се явява, а процесуалният му представител адв.Д. моли Съда да уважи предявената искова молба по изложените в нея съображения. Претендира

сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от СДВР, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, като същата се счита за неоснователна и недоказана. В с.з. ответникът се представлява от юк.В., който моли Съда да отхвърли исковата молба и да му присъди юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. дава заключение за частична основателност на предявената искова молба, като не за всички заявени от ищеца вреди е установена причинно-следствена връзка. Моли Съда при условията на алтернативност при пълно уважаване на исковете да бъде извършена преценка относно прекомерността на претендираното обезщетение.

След преценка на събраните по делото доказателства Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

С НП № 19-4332-013296/11.07.2019 г., издадено от Началник на сектор в Отдел "Пътна полиция"-СДВР, на П. Ж. В. на основание чл.53 от ЗАНН е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 000 лв. и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца по чл.174, ал.3 от Закона за движение по пътищата, както и две наказания "глоба" в размер на по 10 лв. на основание чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП за нарушения на чл.100, ал.1, т.1 и чл.100, ал.1, т.2 ЗДвП.

Недоволен от така издаденото постановление, В. го е обжалвал пред СРС, пред който е образувано НАХД № 14158/2019 г. По делото е постановено Решение от 18.02.2020 г., с което Съдът е потвърдил обжалваното НП.

Решението е обжалвано пред АССГ, който се е произнесъл с Решение № 3371 от 29.06.2020 г. по КНАХД № 2649/2020 г., с което решението на СРС е частично отменено, като НП е отменено в частта, с която на П. Ж. В. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 000 лв., както и административно наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В провелоето се пред СРС съдебно производство по обжалване на НП ищецът е упълномощил адв.Л. Т., с представено пълномощно и договор за правна защита и съдействие /л.9 от НАХД № 14158/2019 г./, изразяваща се в изготвяне на възражение срещу АУАН № 296362/29.06.2019 г. на ОПП-СДВР и процесуално представителство пред РС. С представения договор за правна защита и съдействие страните са уговорили адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., която сума е била заплатена в брой. Адв. Т. е изготвил депозираната срещу НП жалба.

По делото е било проведено едно съдебно заседание на 18.11.2019 г., на което лично се е явил жалбоподателят В., но не и упълномощеният от него адв.Т., явил се е адв.Е. Д., като е представен договор за правна защита и съдействие и пълномощно /л.60 от НАХД № 14158/2019 г. и л.7 от настоящото дело/. С представения договор за правна защита и съдействие страните са уговорили адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., която сума е заплатена в брой. Непосредствено преди датата на провеждане на с.з., 15.11.2019 г. е постъпило писмено становище от упълномощения адвокат, към което са представени писмени доказателства във връзка с обжалваното НП /л.45 от НАХД № 14158/2019 г./.

От приобщеното дело се установява още, че в съдебното производство пред АССГ във

връзка с обжалване на решението на СРС жалбоподателят В. е представляван от адв.Д., като не е представен нов договор за правна защита и съдействие, с който да е договорено адвокатско възнаграждение за касационната инстанция. В развилото се пред АССГ съдебно производство ищецът е бил представляван от адв.Д..

Във връзка с изложените в исковата молба твърдения за причинени неимуществени вреди по делото бяха разпитани в като свидетели:

М. К. В.. Свидетелката заяви че е съпруга на ищеца. Знае за издаденото НП във връзка с установено административно нарушение, което съпругът и обжалвал. Заявява, че неговата позиция била, че не са съобразени аргументите му. Той бил разстроен, тъй като това стопирало кариерното му развитие. За него издаването наказателното постановление срещу него представлявало целенасочена атака, включително и изнесената в медийното пространство информация за това. Допълва, че за него това бил краят на това, което може да даде на тази система, а е бил отдаден на работата си. Наложено му е било наказание за това, че е бил спрял за проверка от негови колеги, а той в момента не е носил документите си – лични и тези на управлението от него автомобил. Допълва, че водачът на автомобила е шофирал в нетрезво състояние, но с него е било лице на име В., чиято фамилия не знае, и именно той е употребил алкохол, но не и съпругът ѝ. Твърди, че съпругът ѝ е смятал, че с представянето на кръвна проба, ще даде обективно обяснение относно случилото се, в кратък срок. Допълва, че спирането за проверката било планирано на високо ниво, тъй като имало обаждане на телефон 112. След като съпругът ѝ завел дело срещу издаденото НП, съдът го отменил. Нейният съпруг се е гордеел, че е полицай, а вследствие на случилото изпаднал в личностен срив, охладнял към нея и сина им, не желаел да разговаря с никого. Това състояние на депресия продължило година. През целия период не е имал наложени наказания и не е могъл да повярва, че това му се случва, не е могъл да си обясни причината за това да му бъде издадено НП. През този период съпругът ѝ бил отстранен от работа. Наложено се да закупят малка кола, а свидетелката да ходи на опреснителни курсове, тъй като тя не била шофирала до този момент. Основно в този период разчитали на нейния доход, тъй като през този период съпругът ѝ не получавал заплата. Това било голяма криза за семейството и за съпруга ѝ. Той не бил освободен от работа, бил само отстранен докато протичала дисциплинарна проверка по случая. Дисциплинарното производство завършило с порицание. Когато му било съобщено за наложеното наказание, съпругът ѝ го приел като подготовка за неговото уволнение и самият той взел решение да прекрати служебното си правоотношение. Това се случило през октомври или ноември 2019 г.

Г. Ж. Ж.. Свидетелят заяви, че познава ищеца, работел е с него 5 РУ-СДВР. През 2010 г. Ж. изпълнявал длъжността началник на тежка група, а ищецът бил началник на районно. Заявява, че ищецът му споделил за случая, при който бил спрял от колеги за проверка с дрегер, като ищецът отказал и му бил съставен акт. Допълва, че след тази случка П. Ж. В. се променил, отказвал да разговаря. Свидетелят поддържал връзка с него по телефона, като ищецът бил видимо притеснен. Споделя, че ищецът се надявал, че след като изложи своите аргументи във връзка със случая няма да му бъде издадено наказателно постановление. Заявява, че причината за напускане на В. от системата на МВР била, че е служител в МВР и ще бъде уволнен дисциплинарно. Имало шеги и подмятания от колеги за случая на ищеца, като свидетелят лично е чувал подмятания как може началник да е допуснал такова нещо. Допълва, че след случая настъпила промяна на отношението на колеги спрямо ищеца. Според свидетеля наказателното

постановление било издадено доста след самата случка. Заявява, че от 2019 г. до отстраняването на ищеца бил заедно с него на работа. След случая провеждали разговори по телефона, но не се виждали, като в последно време се виждали 2-3 пъти в месеца.

Съдът ще коментира свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

В хода на съдебното производство към доказателствения материал по делото се приобщиха следните писмени доказателства, представени от ищеца: със Становище по писмен отговор на СДВР-МВР от 17.11.2021 г. се представи Удостоверение за семейно положение, съпруга, деца, издадено от Район "В.", СО; Дубликат Болничен лист № Е20197633342/29.07.2019 г., издаден на П. Ж. В. от Майчин дом – Медицински център Е.; Приемо-предавателен протокол от 16.07.2019 г. за предаване на служебна карта на П. Ж. В.; Покана рег.№ 513р-56458/11.07.2019 г. за запознаване със заповед за образуване на дисциплинарно производство по и даване на писмени обяснения до П. Ж. В. от Заместник-директор на СДВР-МВР; извадки от преса /л.39-60/.

По делото се прие за послужване НАХД № 14158/2019 г. на СРС.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение № 3371 от 29.06.2020 г. на АССГ по КНАХД № 2649/2020 г., с което е отменено частично решението на СРС и е отменено НП № 19-4332-013296/11.07.2019 г., в частта, с която на П. В. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 000 лв. и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП.

Исковата молба е предявена при наличие на правен интерес от легитимиран субект – адресат на отмененото като незаконосъобразно НП, вследствие на което се претендират обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

По същество искът е частично основателен.

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне право на иск за обезщетение, е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловна необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността на държавата.

Първата предпоставка, с оглед на която е допустимо да бъде ангажирана отговорността, е наличието на незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на ответника. Съгласно Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. по тълк.дело № 2/2014 г. на ОСКГК на ВКС и I и II колегия на ВАС, дейността по административно наказване по естествено си е правораздавателна дейност на администрацията, насочена към разрешаването на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл.6 ЗАНН и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административно-наказателна компетентност.

Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт, то не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ, да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо, че НП не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки, че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноси в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

При това положение и с оглед задължителния характер на тълкувателните постановления съгласно чл.130, ал.2 ЗСВ, се налага извода, че при преценка основателността на предявен иск за обезщетение за вреди от категорията на процесния, с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, разглеждан по реда на чл.203 и сл. АПК, отмененото като незаконосъобразно наказателно постановление следва да се преценява като отменен незаконосъобразен административен акт, постановен от административен орган /или длъжностно лице/ при изпълнение на административна

дейност. Определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и е правен резултат от санкционираща административна дейност.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а именно налице е акт, издаден в резултат на административна дейност, който е отменен по съответния ред. Издаденото НП е оспорено по предвидения в ЗАНН ред пред компетентния Софийски районен съд. Със съдебния акт, постановен по НАХД № 14158/2019 г., НП е потвърдено в цялост. С решението на АССГ решението на СРС е частично отменено, като е отменено като незаконосъобразно НП в частта, с която на ищеца е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2 000 лв. и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца. Следователно е налице първият елемент от фактическия състав на иска за обезщетение по чл.1, ал.1 ЗОДОВ – касае се за противоправно поведение от страна на СДВР, изразяващо се в издаване на незаконосъобразен административен акт.

В тази връзка следва да се посочи, че според на чл.8, ал.3 ЗОДОВ, когато в закон или указ е предвиден специален ред на обезщетяване, този закон не се прилага. В конкретния случай не е налице специален закон, който да предвижда обезщетяване за вреди, представляващи разноси за осъществена адвокатска защита в рамките на воденото административнонаказателно производство. Към момента на образуване на съдебното производство пред СРС нито ЗАНН, нито субсидиарно приложимият НПК са предвиждали ред, по който направените разноси в рамките на съдебното производство за осъществена адвокатска защита да бъдат възстановени на жалбоподателя в случай, че издаденият срещу него акт, в случая НП, бъде отменен. Нещо повече, в тази връзка изрично е постановено и ТР № 2 от 03.06.2009 г. на ВАС - ОСС от I и II колегия на ВАС по тълк.дело № 7/2008 г., според което административните съдилища не присъждат разноси в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административнонаказателни дела. След като съдебните разноси не подлежат на присъждане в рамките на административнонаказателното производство, за жалбоподателя не съществува друг правен способ да претендира същите, освен по исков ред.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

I. Относно претендираните имуществени вреди.

Ищецът търси обезщетяване на претърпени имуществени вреди във връзка с обжалване на НП в общ размер 1 400 лв. за адвокатско възнаграждение.

В съдебното производство пред СРС е представен Договор за правна защита и съдействие № 239/30.06.2019 г., сключен между П. В. и адв.Л. Т., с който е уговорено адвокатът да изготви и депозира възражение срещу АУАН сер.АА, № 296362/29.06.2019 г., евентуално жалба срещу НП и процесуално представителство пред районен съд. В договора е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., заплатено в брой. Адв.Т. е изготвил жалбата срещу НП.

В хода на проведеното едно съдебно заседание пред СРС ищецът е бил представляван от друг процесуален представител – адв.Е. Д.. В тази връзка е представен Договор за правна защита и

съдействие от 14.11.2019 г., с предмет процесуално представителство по НАХД № 14158/2019 г. на СРС, с уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. Установява се, че освен явяване в с.з. пред СРС, адв.Д. е изготвил и писмени бележки по делото.

Съгласно Тълкувателно решение по тълк.дело № 6/2012 г. на ВКС, в договора за правна помощ следва да бъде указан видът на плащане, освен ако по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – напр. по банков път. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В настоящия случай такова отбелязване в договорите за правна защита и съдействие е направено, поради което Съдът приема, че сумата в общ размер на 1 400 лв. е реално изплатена на упълномощените адвокати, както за изготвяне възражение срещу АУАН и депозиране на жалба срещу НП така и за процесуално представителство пред СРС. Не е представено доказателство за заплатено адвокатско възнаграждение конкретно за касационната инстанция.

Съдът преценява като неоснователно възражението на ответника в отговора по исковата молба относно липсата на приложен документ, удостоверяващ плащането. Безспорно е, че договорите и пълномощното за процесуално представителство са съгласно образеца, утвърден от Висшия адвокатски съвет, същите са официален удостоверяващ документ, доказващ договаряне на процесуално представителство и защита, респ. заплащане на уговореното възнаграждение.

Безспорно е, че в хода на касационното производство пред АССГ ищецът (тогава касационен жалбоподател), не е поискал присъждане на разноски, но и не е представил доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение само за касационната инстанция. Договорът за правна защита и съдействие от 14.11.2019 г. /л.60 от делото на районния съд/, е с предмет процесуално представителство по НАХД № 14158/2019 г. по описа на СРС, с уговорено и платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв. Съдът намира, че той се отнася само за съдебното производство пред СРС. В хода на касационната инстанция вече е в сила разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН (нов - ДВ, бр.109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.), която предвижда в производствата пред районния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. На това основание ищецът е могъл да претендира разноските по специалния ред, а не по реда на ЗОДОВ. Видно е от проведеното заседание пред АССГ, че ищецът (тогава касационен жалбоподател) не е претендирал такива. Освен това с исковата молба не се претендира обезщетение за разноски за производството пред касационната инстанция.

По претенцията за репарирание равностойността на договорените и заплатени адвокатски възнаграждения пред СРС, Съдът намира за основателно възражението за тяхната прекомерност, отправено в отговора по исковата молба, респективно възражението, че при частична отмяна на административен акт на ищеца не се дължи заплащане в пълен размер на претендираната сума.

За осъщественото процесуално представителство /защита по НАХД № 14158/2019 г. на СРС/, ищецът е заплатил две суми от по 700 лв. Съгласно нормата на чл.25, ал.1 от Закона за адвокатурата адвокатът има право на възнаграждение за положения от него труд. Размерът на възнаграждението за всеки отделен случай на представителство и правна помощ се определя посредством договор. Принципната дължимост на това възнаграждение е законово регламентирана, като правната помощ е платена услуга по силата на самия закон.

На основание чл.18, ал.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. /ред. към 2019 г./, за изготвяне на жалба срещу НП без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 от наредбата, на базата на половината от размера на санкцията, но не по-малко от 50 лв. След като сумата на наложените санкции с НП е 2020 лв., половината от тях е 1010 лв. Нормата на чл.7, ал.2, т.2 от същата наредба предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са при интерес от 1000 до

5000 лв. – 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв.

Вярно е, че така регламентирани с Наредбата минимални размери не са задължителни за договаряне между страните, но те са един ориентир относно това, кое съставлява справедливо възнаграждение, като се отчитат и други фактори, като видът на съответното дело, неговата фактическа и правна сложност, броят на откритите съдебни заседания, фактическото участие на процесуалния представител на страната в процеса.

В случая пред СРС ищецът е ползвал услугите на двама адвокати, за което са представени съответните договори за правна помощ и съдействие.

1. Съгласно договореното между страните по Договор за правна защита и съдействие № 239/30.06.2019 г., сключен между П. В. и адв.Л. Т., адвокатът е следвало да изготви възражение срещу АУАН, респективно жалба при издадено НП и евентуално представителство пред СРС. Безспорно част от това е сторено, като жалбата срещу НП е изготвена и депозирана от адвокат Т.. В случая възнаграждението е договорено и заплатено на стойност значително над минималния му размер /два и половина пъти над него/. Адв.Т. е извършил следното действие – изготвяне на жалба срещу издаденото НП. Съобразно цитираните по-горе норми и предвид извършените действия от упълномощения адвокат, договореният и заплатен адвокатски хонорар се явява завишен и следва да бъде намален до минималния размер – 300.70 лв.

2. Съгласно договореното между страните по Договор за правна защита и съдействие от 14.11.2019 г. /л.60 от делото на районния съд/, страните са договорили процесуално представителство по НАХД № 14158/2019 г. по описа на СРС. Размерът на адвокатския хонорар се изчислява според чл.18, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г., според който текст за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7, ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. Нормата на чл.7, ал.2, т.2 от същата наредба, предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен материален интерес, възнагражденията са при интерес от 1 000 до 5 000 лв. - 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв. В случая възнаграждението е договорено и заплатено на стойност значително над минималния му размер /два и половина пъти над него/. Административнонаказателното производство пред районния съд се е развило в едно съдебно заседание, поради което в случая не може да се приложи и чл.7, ал.9 от Наредбата.

По делото ответникът е представил цялата административнонаказателна преписка, от страна на жалбоподателя са представени писмени доказателства с депозираните по делото пред СРС писмени бележки, разпитани са свидетели. Съдебното производство се е развило в едно съдебно заседание, не е допускано изслушване на експертизи. В заключение Съдът формира извод, че спорът не се отличава с фактическа и правна сложност, не се установяват допълнителни затруднения за ищеца в хода на съдебното производство пред СРС. Вярно е, че новоупълномощеният от ищеца адвокат е осъществил процесуално представителство и е изготвил писмени бележки, но същият не е изготвил жалбата срещу НП. Следователно договореният и заплатен адвокатски хонорар по Договор за правна защита и съдействие № от 14.11.2019 г. се явява завишен и следва да бъде намален на половина, до сумата от 371.40 лв., изчислена съобразно нормата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. във връзка с размера на наложените санкции с НП (2020 лв.).

Общо дължимата сума за осъществената правна защита и съдействие, Съдът определя на 671.40 лв., която се явява справедлива в случая. Следователно исковата претенция следва да бъде уважена частично за сумата в размер на 671.40 лв., представляващи платено възнаграждение за адвокат пред една съдебна инстанция.

II. Относно претендираните неимуществени вреди:

В конкретния случай от събраните по делото доказателства не се доказва наличието на

останалите материалноправни предпоставки, предвидени в ЗОДОВ, за да се ангажира отговорността на държавата за вреди. Твърдението на ищеца за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на отмененото частично като незаконосъобразно наказателно постановление не се доказва по несъмнен начин. От страна на същия в хода на съдебното производство се представиха писмени доказателства и печатни материали, ангажираха се гласни такива във връзка с твърденията за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в уронен престиж и доброто му име в обществен и семеен план, психологически проблеми, предизвикали прекратяване кариерата му в МВР, загуба на доверие в системата, влошено здраве, издадена заповед за отстраняването му от работа.

По начало неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл. 52 ЗЗД, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие.

Съгласно разпоредбата на чл. 4 ЗОДОВ, обезщетение се дължи за всички - както имуществени, така и неимуществени, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Цитираната правна норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. В доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на причинна връзка между претърпените неимуществени вреди и конкретния незаконен акт. Причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него. За установяването на причинна връзка между вредите и незаконния акт са допустими всякакви доказателствени средства, вкл. и свидетелски показания. В настоящия случай, както се посочи по-горе, от страна на ищеца не бяха ангажирани съответните доказателства, чрез които да се установят по безспорен начин изложените в исковата молба твърдения за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху неговото здравословно и/или психично състояние, в резултат на издадения и отменен като частично незаконосъобразно наказателно постановление. Следователно при липсата на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, исковата претенция за причинени неимуществени вреди като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Неимуществените вреди се доказват с допустимите по ГПК доказателствени средства – свидетелски показания, писмени документи (от лечебни и медицински заведения, от образователни институции, от специалисти и институции, предоставящи психологическа помощ). С оглед на това Съдът следва да изложи мотиви на плоскостта на доказателствената тежест.

Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска,

независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

След като тежестта на доказване се изразява в правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото, тя е приложима тогава, когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени съответните указания. Още с разпоредителното заседание Съдът указа на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него неимуществени вреди от описания от ищеца административен акт, причинените му вреди от този незаконосъобразен акт, причинно-следствената връзка между незаконосъобразността на акта и вредите.

От представените медицински документи се установява, че ищецът към 11.04.2019 г., съгласно Експертно решение на ТЕЛК № 0184 от 058/11.04.2019 г. е 50 % трайна намалена работоспособност, с водеща диагноза "хронична исхемична болест на сърцето" /л.8/. Представена е Епикриза с ИЗ № 3906, издадена от УМБАЛ [фирма], видно от която ищецът е постъпил на 29.06.2019 г. в 15:30 ч и е изписан на 30.06.2019 г. с поставена окончателна диагноза: синкоп. съст. след непродължителни камерни тахикардии. И.. Е. коронарна болест. Състояние след преживян преден МИ – 2011 г. и първична ангиопластика и снентиране на LAD – м.01.2011 г. ЛК – систолна дисфункция. Д.. От същата се установява, че ищецът постъпва за пореден път в клиниката по повод на оплаквания от лесна умора и задух, съпроводени от силно сърцебиене в покой, след психоемоционален стрес, както и че е с дългогодишна анамнеза за сърдечно-съдово заболяване – с преживян О. през 2011 г.

П. в съвкупност събраните по делото гласни и писмени доказателства, Съдът намира, че същите не доказват по безспорен твърдяните неимуществени вреди. В случай, че от издаденото НП действително ищецът е претърпял влошаване на здравето предвид неговата диагноза, следваше да поиска допускане на съдебно-медицинска експертиза, което не бе сторено. Не е ясно какво е причинило описаното в епикризата сърдечно заболяване и свързано ли е то по някакъв начин с издаденото НП. Свидетелските показания също не доказват по безспорен и неоспорим начин, че настъпването на твърдените неимуществени вреди е обвързано с частично отмененото постановление. От същите, както и от представените доказателства се установи, че спрямо ищеца е образувано дисциплинарно производство по реда на ЗМВР, което не е приключило, тъй като ищецът е взел самостоятелно решение да напусне системата на МВР. Съгласно показанията на съпругата му, ищецът е бил отстранен от работа, докато е протичала проверката по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Нейните показания не кореспондират с приетите по делото писмени доказателства, защото според нея наложеното му наказание е било за това, че при проверка той не е носил документите си, а всъщност НП е издадено за отказ от даване на кръвна проба. Съдът констатира и вътрешно противоречие в показанията на св.В.: от една страна тя твърди, че на съпруга ѝ е било наложено наказание за това, че е бил спрял за проверка от негови колеги, а той в момента не е носил документите си – лични и тези на управлявания от него автомобил; а от друга страна - че водачът на автомобила е шофирал в нетрезво състояние. Не се установява от показанията на двамата свидетели, че именно издаването на НП е причина за настъпване на твърдените неимуществени вреди. Видно е, че причината за напускането му е била образуваното дисциплинарно производство, което според съпругата на ищеца е приключило с наложено наказание "порицание". Показанията на св.Ж. не се отличават с достатъчна конкретика, за да се приеме, че именно от протеклото административнонаказателно производство, приключило с издаване на НП, ищецът е претърпял претендираните вреди. Не се установи това и от печатните материали, в които е

налице медийното отразяване на случая, но не става ясно как то е било възприето от ищеца и как му е повлияло. Най-сетне не се установи по безспорен и категоричен начин дали ищецът е бил напълно невиновен в извършването на административното нарушение или то все пак е имало място в обективната действителност.

След като страната не се справи с разписаната в закона и двукратно указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Действително, нормална човешка реакция при неправомерно наложени му административни наказания е да бъде ядосан. Само по себе си обаче, това не може да доведе до някакви особено съществени негативни преживявания, които да подлежат на обезщетяване. Това обстоятелство не може да предизвика такива силни негативни /психологически и стресови/ преживявания, каквито се твърдят в процесния случай. Ищецът не сочи писмени доказателства за установяване на претърпените неимуществени вреди върху психиката му – потърсена лекарска или друга помощ във връзка с преживения през периода, стрес; нито пък особено силни негативни емоции. Безспорно такъв тип депресивни или емоционални състояния се доказват със съответната медицинска документация /в този смисъл Решение № 15996 от 25.11.2019 г., постановено по адм.дело № 4125/2019 г. по описа на ВАС/.

Не се доказва по делото преживените притеснения и негативни емоции да са с висока степен на интензитет, нито че са продължили през целия исков период. Следва да се има предвид, че в доктрината се поддържат разнообразни виждания относно същността и обхвата на неимуществените вреди, разбирането, че те се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица. Не всяко увреждане обаче е релевантно (и съответно подлежащо на обезщетяване), а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност. Настъпило като последица от отменения акт увреждане на ищеца не бе установено по делото.

Предвид гореизложените съображения предявеният от П. В. иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде частично уважен в частта на претендираните имуществени вреди, а в частта на претендираните неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Направените искания за присъждане на разноските и от двете спорещи страни, Съдът намира за основателни, поради което същите следва да се уважат. Ищецът претендира разноски в общ размер на 1 000 лв. за внесена държавна такса /л.3/ и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 990 лв. /л.7/. В последното по делото с.з., проведено на 17.03.2022 г., ответникът отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно нормата на чл.8, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв., адвокатското възнаграждение е в размер на 830 лв. + 3 % за горницата над 10 000 лв. В случая възнаграждението следва да се определи съобразно уважената част от исковата претенция. Общият материален интерес по делото е в размер на 51 400 лв., уважената част от предявения иск е в размер на 671.40 лв., сторените по делото разноски от ищеца са в размер на 1 000 лв. Полагашото се съгласно законовите норми възнаграждение следва да се определи, като сторените по делото разноски бъдат умножени по уважената част от исковата претенция, а получената сума бъде разделена на общия материален интерес. Ето защо съобразно уважената част от исковата молба в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 13,06 лв., представляващи възнаграждение за един адвокат, както и 10 лв. внесена държавна такса.

От страна на ответника в производството своевременно е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. С изменението на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ с ДВ, бр.94/2019 г., се предвиди отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от юрисконсулт при пълно или частично отхвърляне на иска. Съгласно чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ,

приложима на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ във вр.с чл.78, ал.8 от ГПК и чл.144 от АПК, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Настоящото дело не се характеризира с фактическа и правна сложност, разгледано е и решено в рамките на две съдебни заседания. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37 от Закона за правната помощ във вр.с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд- С. град

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР, [населено място], [улица], да заплати на П. Ж. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 671.40 лв. (шестстотин седемдесет и един лева и 40 ст.), съставляващи разноски за адвокатско възнаграждение, платени по НАХД № 14158/2019 г. по описа на Софийски районен съд, произтичащи от обжалване на Наказателно постановление № 19-4332-013296/11.07.2019 г. на СДВР, отменено по съдебен ред.

ОТХВЪРЛЯ иска на П. Ж. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за причинени имуществени вреди за разликата над 671.40 лв. до размера на предявения иск от 1 400 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на П. Ж. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], за присъждане на неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт - НП № 19-4332-013296/11.07.2019 г. на СДВР, отменено по съдебен ред, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, [населено място], [улица], да заплати на П. Ж. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], разноски по настоящото дело в размер на 23.06 лв. (двадесет и три лева и 6 ст.).

ОСЪЖДА П. Ж. В. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: